

1 SKYRIUS

– Grižta mama su šunimis! – Greisė pašoko iš savo vietos prie virtuvės lango, iš kur jai buvo gerai matyti kiemas, ir nuskuodė prie durų.

– Palauk! – sušuko Džekas, puldamas jai iš paskos.

Greisė ir Džekas Teilorai taip mylėjo gyvūnus, kad savo dideliame sode buvo įrengę laikinos globos prieglaudėlę „Nauji namai“. Devynmečiai dvyniai priglausdavo niekam nereikalingus šunis ar kates ir jais rūpindavosi, kol rasdavo puikius naujus šeimininkus.

Šiuo metu Greisė ir Džekas nieko neglobojo, todėl padėjo mamai. Viktorijos laikų name, kuriame gyveno šeima, ji buvo įsteigusi šunų dienos priežiūros centrą „Šauniasias šuo“. Dvynių namai buvo pilni šurmulio: atvykdavo ir išvykdavo mamos klientai, pareidavo ir išeidavo jų vyresnė sesuo trylikametė Amelija ir vyresnis brolis septyniolikmetis Olis. Jie dar turėjo Tinį, vokiečių aviganių mišrūną, bet jis paprastai snūduriuodavo virtuvėje ant grindų.

Kai mama pastatė šunų automobilį,
Greisė jai pamajo. Šis autobusiukas buvo
išdažytas kaip tikras šuo: baltomis ir
juodomis dėmėmis, priplojęs nosį prie
žemės ir suskliaudęs ausis, ilgą uodegą
užmetęs ant užpakalinių durelių. Greisei
ir Džekui mamos automobilis labai
patiko!

– Sveiki, vaikai, – tarė mama,
susirinkusi šunis, su kuriais praleido visą
dieną.

– Atrodo, kad autobusiukas loja, –
sukikeno Greisė, kai šunys ėmė amsėti
mamai priėjus atidaryti durelių. Šiandien
jų buvo trys. Greisės ir Džeko vedami iš
narvų, kuriuose uždaryti atkeliavo, visi
nekantraudami vizgino uodegas.

– Na štai, – tarė mama, įduodama
pavadėlius vaikams. – Galite šiek tiek

su jais pasivaikščioti, o aš peržiūrėsiu užsakymus.

Džekas pasilenkė paglostyti dviejų spanielių – Megės ir Džeso, ir juodų plaukų sruoga užkrito jam ant akių. Rudaplaukė Greisė glostė pudelę Lolę.

– Smagiai pasivaikščiokit, – palinkėjo mama.

Mama nužingsniavo į naują raudoną plytų pastatą priešais jų namus, kitapus saulėto kiemo, surišti jos plaukai švytravo lyg tikra uodega. Ten buvo jos biuras ir šunynas.

– Man patinka padėti mamai, bet norėčiau, kad ir mes turėtume šuniuką ir galėtume ieškoti jam namų, – tarė Džekas, kai juodu su Greise patraukė gatve vedini trimis šunimis.

Greisė linktelėjo.

– Jau visas mėnuo neturime globotinio, – nusišypsojo mergaitė prisiminusi, kaip sėkmingai paskutiniam šuniui surado namus. Jie buvo priglaude drovią kurtę Alyvą ir ją pasiėmė pagyvenę sutuoktiniai, mėgstantys ilgus pasivaikščiojimus. Alyva tikrai laiminga naujuose namuose.

Beveik priėjus parką, Džekas sukluso.

– Paklausk...

Au! Au! Kažkur sode lojo šuo. Au! Au!
Au!

– Atrodo, visai mažas šuniukas, – tarė Džekas ir pasuko prie kampinio namo, kur buvo girdėti amsėjimas. Sodas buvo aptvertas plytų tvora su pinučiais viršuje. Berniukas pasistiebė ir žvilgtelėjo pro tarpą. – Tai šunytis, o koks mielas. Pažiūrėk, Greise!

Atskubėjusi Greisė priplojo nosį prie
tvoros.

– Oooo...

Sode tupėjo į spanielį panašus
šunytis banguotais šviesiais gaurais,

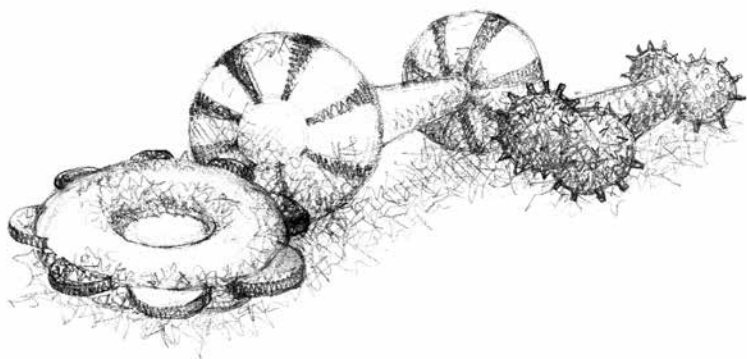

pūkuotomis tamsiai auksinėmis ausimis
ir anglies juodumo nosimi bei akimis.

Jis krebždeno tvorą priekinėmis
letenėlėmis, iš visų jėgų stengdamasis
peršokti ją ir atbėgti pas vaikus.

– Regis, jis vienas, – tarė Džekas.

Greisė susiraukė. Žolėje mėtėsi keletas
žaislų, bet jie buvo per dideli ir per kieti
tokiam mažam šunyčiui.

– Jis neturi vandens, – suprato ji. –
Kaip manai, ar šeiminkai jį pamiršo?
Pabelsiu į duris.

